

Giang Hàng

Nợ Tình

Dịch giả : Nguyễn Mạnh

Sau năm năm học tập và nghiên cứu ở Nhật, tôi đã nhận học vị Thạc Sĩ.

Mùa thu năm đó, tôi và Ái Nhã làm lễ thành hôn và chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật tại Nhật Bản. Trong chuyến đi nghỉ đó, tôi đã tình cờ gặp một cô gái Nhật Bản tên là Data trên đất Ytou, nơi suốt thời gian học tập ở Nhật tôi từng ao ước đến thăm mà chưa thực hiện được. Với sự miêu tả của tôi, Ái Nhã cũng rất háo hức đến Ytou. Chúng tôi đáp máy bay sang Nhật Bản và ở Tokyo đúng một tuần. Sau đó chúng tôi đi Ytou. Khi máy bay của chúng tôi hạ cánh xuống sân bay Ytou là lúc bán đảo này đang chìm vào hoàng hôn. Cảnh sắc ở đây như đưa người ta vào bức tranh sắc màu diễm lệ làm ngây ngất lòng người. Ái Nhã cứ dựa vào ngực tôi mà say sưa ngắm nhìn. Chúng tôi nghỉ trong khách sạn Tình Yêu Trần Thế, một khách sạn nhỏ lọt vào một thung lũng đầy hoa tươi cỏ lạ và vô số suối nước nóng. Chúng tôi chọn khách sạn này vì nó không xa Thapan, nơi mà nhà văn nổi tiếng Soandokhasur đã từng sống ở đây nhiều năm và

cho ra đời cuốn tiểu thuyết " Gái nhảy Ytou ".

Khi chúng tôi thức dậy thì bầu trời Ytou đã bừng sáng. Cảnh bình minh trên bán đảo Ytou này còn tươi đẹp hơn cảnh sắc chiều hôm rất nhiều. Tôi cùng Ái Nhã đi về phía Thapan. Chính buổi sáng rực rỡ của bán đảo Ytou trong tiết thu, tôi đã gặp Data. Giữa dòng người như mắc cửi, ánh mắt tôi và Data bất chợt giao nhau khiến cho lòng tôi xốn xang, đắm đuối. Ánh mắt chỉ thoáng qua mà suốt đời tôi không sao quên được.

Hôm đó, tôi và Ái Nhã dắt tay nhau len lỏi trong dòng người tới Thapan thì có một cô gái trẻ người Nhật mặc rất trang nhã đi trước mặt tôi. Từ trong túi xách của cô gái rơi ra một chiếc vòng đeo tay làm bằng gỗ rất tinh xảo. Cô gái hoàn toàn không biết mình đánh rơi chiếc vòng. Từ phía sau, tôi dùng tiếng Nhật nói với cô gái:

- Thưa cô, cô có đánh rơi một vật gì đó.

Cô gái đó chính là Data. Nghe tôi nhắc, cô quay người lại. Ánh nắng trên bán đảo Ytou nhẹ nhàng tỏa xuống làm rạng rỡ thêm khuôn mặt búp sen của cô gái. Cô không đánh phấn bôi son nhưng ánh mắt long lanh như hút hồn người khiến tôi thấy tình cảm của mình giống như một cái lò tình thử niên thiếu lại được thổi bùng lên rồi lập tức lại chìm vào trong say đắm.

Data nhẹ nhàng khom người nhặt chiếc vòng rồi yếu điệu đứng lên và theo phép lịch sự của người Nhật, cô cúi đầu mấy lần liền để cảm ơn tôi và Ái Nhã sau đó mới quay người đi. Từ giây phút đó, tôi tựa như kẻ mất hồn. Lúc ấy, Ái Nhã vẫn đang hồn nhiên ngắm cảnh đẹp mà không chú ý tới sự rung động bất chợt của tôi.

Trời đã ngả sang chiều, chúng tôi trở về khách sạn. Chẳng hiểu vì sao, nửa đêm hôm đó, Ái Nhã bỗng nhiên bị sốt rất cao. Chủ khách sạn và tôi đã nhanh chóng đưa Ái Nhã đến một phòng khám tư nhân ở ngay cạnh khách sạn.

Nếu duyên trời là định mệnh thì đây đúng là duyên trời. Vừa bước vào cửa phòng khám, tôi gặp ngay Data. Cô ấy làm y tá ở phòng khám này. Thấy tôi, Data sững người nhìn tôi và nói:

- Là anh sao ?

Tôi nhìn nàng gật đầu. Một vị bác sĩ đã đứng tuổi với vẻ mặt hiền hậu ra hỏi thăm và khám bệnh cho Ái Nhã. Biết chúng tôi từ Bắc Kinh mới sang, ông cười nói:

- Xin ông cứ yên tâm. Không có gì phải lo lắng cả.

Rồi ông ta dặn Data chăm sóc Ái Nhã cho thật chu đáo...

Khi Ái Nhã ngủ được thì cũng đã là nửa đêm. Tôi khép cửa đi ra ngoài. Đêm nay, tôi không sao chợp mắt được. Khi bước ra ngoài, tôi giật mình khi thấy ở hành lang gần đó, Data đang đứng lặng im như một pho tượng. Nghe tiếng động, Data quay lại. Thấy tôi nàng hỏi:

- Bà nhà đã ngủ được rồi chứ ạ ?

- Vâng.

Tôi mỉm cười và nói cảm ơn Data vì cô đã chăm sóc cho Ái Nhã rất chu đáo. Data cúi mặt xuống, vẻ mặt e thẹn hiện rõ dưới ánh đèn.

Nàng khuyên tôi nên chợp mắt một lúc nhưng tôi lắc đầu nói là tôi không buồn ngủ. Data im lặng. Không khí như chìm xuống. Để phá tan đi cái cảm giác nặng nề đó, Data nói:

- Xin cảm ơn anh vì sự việc buổi sáng !

Rồi nàng chuyển sang hỏi tôi:

- Anh là người Bắc Kinh sao lại nói tiếng Nhật thạo thế ?

Tôi nói:

- Tôi đã học tập ở Tokyo năm năm.

Data có vẻ ngạc nhiên. Sau đó, chúng tôi chuyển sang nói về nhà văn nổi tiếng Soandokhasu. Data liền rút từ trong túi ra cuốn tiểu thuyết " Gái nhảy Ytou " bằng tiếng Nhật đưa cho tôi xem. Tôi đón cuốn sách và hỏi chắc cô thích tác phẩm này lắm nên đã đọc nó nhiều lần. Data trả lời:

- Em rất thích bộ tiểu thuyết này !

Khi tôi đưa trả lại Data cuốn sách thì những đầu ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau. Tôi thấy Data hơi rùng mình. Dưới ánh đèn, ngón tay cô thon, dài hình lá hành, mềm mại hơi run run. Ánh mắt chúng tôi lại giao nhau. Tôi nhìn vào mắt cô, cô bối rối cúi đầu xuống rồi nói, cô đọc cho tôi nghe một đoạn hay trong tiểu thuyết đó.

Đêm khuya, bốn bề thật tĩnh lặng. Tôi nghe rõ cả hơi thở của Data. Lòng tôi xao xuyến. Tôi cảm thấy trái tim mình như một cây đàn điệu huyền đang ngân từng tiếng quyện vào giọng đọc ngọt ngào, thánh thót của cô. Data đọc đoạn vũ nữ Huyn chia tay người tình lần cuối. Trong tiểu thuyết, đó là đoạn chuẩn bị giã từ, trong màn sương bảng lảng, nhàn nhạt của trời khuya, người con gái tên Huyn đến để tiễn đưa người tình của mình lên tàu ra khơi nhưng chỉ đứng yên không nói gì. Khi con tàu nhổ neo đưa người tình ra khơi xa dần, lúc đó Huyn trên bờ mới khẽ phát chiếc khăn tay trắng.

Tôi nhìn thấy trong khóe mắt Data long lanh giọt lệ. Data đột nhiên

ngừng đọc, giọng run run, cô nhìn tôi nói: - Em buồn cười lắm phải không anh ?

Tôi đưa cho Data chiếc khăn tay rồi mỉm cười nói:

- Đọc đến đoạn này, tôi cũng nhỏ nước mắt đấy Data ạ !

Data chỉ cười, không nói gì.

Tôi nói chuyện rừng cây lá đỏ về mùa này ở Bắc Kinh, Data nghe rất chăm chú và tỏ ý muốn sang thăm Bắc Kinh. Tôi liền mời Data:

- Khi nào có dịp, mời em sang chơi, đi du lịch thủ đô Bắc Kinh.

Khi tôi trở về bệnh phòng, Ái Nhã vẫn còn say giấc nồng. nhìn gương mặt Ái Nhã xinh đẹp, tôi lại nghĩ tới Data và thấy khuôn mặt của hai người như đang hòa vào làm một. Tôi đặt môi hôn vào môi Ái Nhã và nằm xuống giường, đầu óc nghĩ lung tung không biết bao nhiêu là chuyện và cuối cùng, tôi ngủ thiếp đi.

Có một bàn tay nhẹ nhàng đang vuốt lên mái tóc tôi khiến tôi tỉnh dậy. Lúc ấy, trời đã sáng bạch. Ái Nhã vừa vuốt tóc tôi vừa nhìn tôi cười âu yếm, hỏi:

- Đêm qua anh thức trắng có phải không ?

Tôi gật đầu và tránh không nói tới chuyện tôi và Data đã trò chuyện với nhau nhưng không hiểu sao mặt tôi cứ nóng bừng lên.

Khi chúng tôi rời bệnh phòng thì cũng là lúc Data hết ca trực. Nhìn thấy tôi, Data nhẹ nhàng tới hỏi thăm tình hình sức khỏe của Ái Nhã và đưa cho tôi một cái đơn thuốc do bác sĩ cấp. Chúng tôi nói lời tạm biệt với Data và ra khỏi phòng khám. Tôi quay lại nhìn vẫn thấy Data cúi đầu chào ở phía sau. Cô nói:

- Chúc ông bà một chuyến đi chơi thoải mái ở Ytou !

Tôi quay lại nhìn thì thấy trên gương mặt Data thoáng nỗi buồn... Chúng tôi chuẩn bị kết thúc chuyến đi du lịch ở Ytou. Trong đêm cuối cùng ở khách sạn Tình Yêu Trần Thế, khi Ái Nhã đang thu dọn tư trang cho ngày mai đi sớm thì tôi đứng cạnh bên cửa sổ nhìn xuống sân. Lúc ấy, ngoài trời mưa như trút nước. Nhìn qua khung kính cửa sổ, tôi thấy Data đang cầm ô đứng lặng trong mưa. Cặp mắt của cô đang chăm chăm nhìn lên cửa sổ phòng tôi. Thời khắc ấy, tôi thấy tim mình đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đầu óc tôi choáng váng rất kỳ lạ nhưng tôi cũng biết rằng lúc này tôi không nên xuống. Bởi lẽ nếu xuống bây giờ thì sẽ có những điều không thể ngờ được xảy ra giữa hai trái tim đa tình...Tôi đặt bàn tay lên cửa kính vẫy vẫy như ra hiệu cho Data về đi, nhưng Data vẫn không chịu đi. Tôi bèn hạ rèm che cửa xuống. Giây phút ấy, tôi thấy như có ai đó đang lấy mũi dao nhọn khía vào trái tim tôi. Tôi cảm nhận được rằng đây là nỗi đau đớn nhất trong các nỗi đau đớn mà tôi phải chịu trong đời.

Suốt đêm hôm đó, tôi không làm sao chợp mắt được. Hôm sau, tôi dậy sớm và đi xuống lễ tân thanh toán tiền phòng. Cô gái phụ trách lễ tân đưa cho tôi một phong bì dày làm bằng giấy thô màu nâu vàng và bảo:

- Đêm qua, có một thiếu nữ gửi cho ông phong bì này.

Tôi mở phong bì ra xem thì trong đó có cuốn tiểu thuyết " Gái nhảy Ytou " và một bức thư ngắn. Thư viết: " Kính tặng anh cuốn tiểu thuyết này làm kỷ niệm. Tuy cuộc gặp gỡ giữa chúng ta chỉ như cánh bèo mặt sóng nhưng không hiểu vì sao mà vẫn khát khao mong ngày

lặp lại một lần. Chỉ sợ người chê cười...Đêm hôm ấy, quả thật anh đã được coi là người hữu duyên ".

Tôi giấu cuốn sách vào trong đáy vali. Trái tim tôi thổn thức ghi nhận một trái tim khác đã rung động vì mình. Cuối cùng, tôi tự trách mình chỉ là một kẻ đa tình. Tôi nghĩ thời gian rồi sẽ xóa nhòa đi tất cả.

Trở về Bắc Kinh, quan hệ vợ chồng chúng tôi trở nên tế nhị dần.

Hình ảnh Data xuất hiện ngày một nhiều trong quan hệ giữa tôi và Ái Nhã. Một hôm, tôi giở cuốn tiểu thuyết ra đọc. Đến đoạn nàng Huyn chia tay người tình thì thấy ghi dòng chữ:" Biết bao giờ lại được gặp anh ! ". Tôi đắm chìm vào nỗi đau thương, âm thầm tưởng nhớ Data.

Hai năm sau, kể từ khi rời Ytou, trong tôi, nỗi nhớ Data nung nấu như ngọn lửa âm ỉ càng dập càng nồng. Nhiều khi tôi tự hỏi không biết Data bây giờ sống ra sao ? Cô ấy đã quên tôi chưa ? Cô ấy đã lấy ai ? Cô ấy có giống như tôi đang phải sống trong cảnh quan hệ vợ chồng tế nhị này không ? Tôi bây giờ sống với Ái Nhã cuộc sống vợ chồng đồng sàng dị mộng. Tôi đã đi đến quyết định đưa đơn ly hôn cho cô ấy ký. Nhưng khi tôi viết xong đơn thì cô ấy rơi vào tình cảnh bệnh tật khó chữa khỏi. Đưa vợ vào bệnh viện, bác sĩ khuyên tôi không nên có ý định ly hôn vào lúc này. Bệnh thần kinh của Ái Nhã không thể cứu chữa được. Cô ấy bị liệt cả hai tay hai chân.

Trong hoàn cảnh ấy, tôi đành bỏ quyết định xin ly hôn và trở thành người chồng tận tụy săn sóc cho vợ như bao người đàn ông có lương tâm và trách nhiệm khác. Nhưng cũng từ đó, trái tim tôi co lại và giản đơn dần đi. Tôi vô cùng vui mừng khi thấy mỗi bộ phận trên cơ thể Ái Nhã được phục hồi.

Từ đó, mỗi độ thu về, khi những phiến lá ngả màu đỏ rực trên Hương Sơn, tôi lại giấu Ái Nhã đi xe tới một nơi thật xa để được một mình ngắm lá đỏ trên núi. Tôi thường mặc một chiếc áo gió màu đen, đi lẫn vào đám đông du khách ngắm nhìn lá đỏ và nghĩ tới Data ở bên nước Nhật xa xôi. Tôi không có cách nào khác. Bởi vì, qua những tháng năm cách trở, trong sâu thẳm của lòng tôi, điều mà tôi có thể đi đến được chỉ là cái phần hồi ức lặng câm trong tôi. Tôi nghĩ có lẽ tình yêu nào cũng có tấm lòng mong ước như thế...

Truyện ngắn của GIANG HÀNG (Trung Quốc)

NGUYỄN MẠNH (dịch từ " Tạp chí bạn gái ")

Nguồn TGPN 1/2005

Đánh máy : MHang

Nguồn: MHang - TGPN 1/2005

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 24 tháng 11 năm 2006